

stemt Modstrid med den, der, da Sagen sidst var for her, var hans Partis Ordfører, nemlig afdøde Højesteretsassessor Rimestad. Denne udviklede i et langt Foredrag det gode ved Meddomsmænd, og at han foretrak dem for Nævninger. For saa vidt var han altsaa enig med det ærede Medlem. Men han endte med at sige: Men desværre staar der jo i Grundloven, at vi skulle have Nævninger, og det maa jeg bøje mig for. Altsaa, han var klar over, at Nævninger ogsaa i Grundlovens Forstand vare noget andet end Meddomsmænd, og han var fuldt villig til at bøje sig derfor. Dette beder jeg det ærede Medlem have sin Opmærksomhed henvendt paa, forhaabentlig vil det saa gaa ham lige saadan som hans Forgænger.

Men dette, mine Herrer, at vi ere enige om, at nu skulle vi have en Reform af vor Retspleje paa Grundlag af Grundlovens Forskrifter, ere i den Grad enige derom, at vi ikke disputere videre om den Ting, det er jo dog ikke nok; vi maa ogsaa i det Arbejde, som vi nu gaa til, i de Tanker, vi søge at kæmpe for, og i de Ændringer, som vi søge at faa indførte i Lovforslagene, begrænse os paa en saadan Maade, at vi ikke flyve lige saa langt ud i det blaa og i det endeløse som, hvis vi toge det andet Spørgsmaal op igen. I og for sig kan der tales lige saa vidt og bredt og gaa lige saa mange Aar hen om at blive enig om, hvorledes vi skulle forme vor Retspleje paa Grundlovens Grund som, hvis vi ogsaa toge selve det bag ved liggende Spørgsmaal med: om vi overhovedet skulle have den reformeret. Det er ikke nok, at man lægger det ene til Side, man maa ogsaa, naar man staar over for den anden Side af Sagen: hvorledes skal det da være, resignere og begrænse sig. Og der forekommer det mig da, at det ligger mere nær, at man holder sig *saa vidt som muligt* til de Forslag, som ligge for. Man maa jo erindre det Forarbejde, som ligger til Grund for disse Forslag. Jeg ved vel, at man ikke slavisk skal bøje sig for noget, blot fordi det stammer fra sagkyndige. Det er udtalt fra den høje Regerings Side, det have vi altid holdt paa her i Tinget, og det holder jeg ogsaa paa her, hvor det drejer sig om juridiske Spørgsmaal. Men derfor har det dog ingen Sinds været Mening at kaste Vrag paa et Resultat, som hviler paa saa mangfoldige Aars, saa mange Slægtleds og saa mange fremtrædende Mænds Arbejde, som de Forslag gøre, der ligge for os her. Dertil kommer, at ingen har bestridt og ingen kan

bestride, at disse Forslag ere en fuld og hel Gennemførelse af Grundlovens §§ 71 og 74. Det ere de, og de ville paa de allerfleste og væsentligste Punkter endvidere afhjælpe de Mangler ved vor nuværende Retspleje, som vi i de forløbne Aar atter og atter have peget paa og fremhævet, og hvorigennem det er lykkedes os at bringe Sagen til det Standpunkt, den nu er kommen til. — Der er endnu visse Punkter, hvor ogsaa jeg maa ønske Lovforslagene forandrede; det er særlig ved Strafferechtsplejen og med de tidligere paapegede Mangler for Øje. Men det er og bliver dog kun enkelte Ting i Sammenligning med hele det store Arbejde, som vi her drøfte. Og dertil kommer saa yderligere, mine Herrer, at vi ikke maa overse, at netop den sidste Kommission har ved sin Behandling af de her foreliggende Spørgsmaal i høj Grad imødekommet de Krav, som ved den tidligere Behandling af disse Sager her i Tinget bleve stillede. De Anker, som fremførtes mod Forslagene under Behandlingen her i Vinteren 1880—81, gik jo for det første ud paa, at der var alt for mange ny Embeder, og at man bl. a. kunde spare de særlige Retsskrivere. De ere strøgne, mine Herrer; i det Forslag, her foreligger, er der jo ikke særlige Retsskrivere. At Landsretterne endvidere ere blevne indskrænkede fra seks til to, er jo allerede nævnt af andre ærede Talere. Fremdeles blev der anket og med Føje anket over den Maade, hvorpaa man efter det tidligere Forslag sigtede Nævningerne. Sigtningen er jo ikke den, der foregaar ved Lodtrækningen, men den, der foregaar ved en menneskelig Bedømmelse, et personligt Skøn. Denne Sigtning, som der fandt Sted paa Overgangen fra Grundlisten til Aarslisten, foretoges jo af det Udvalg, som nu kun foreslaar Lodtrækningen, og det var det, man var misfornøjet med, at denne store Myndighed blev lagt i disse to Landsretsdommere, to kommunevalgte Medlemmer og en kongevalgt Formands Haand. Det er jo allerede nævnt, at man fra et demokratisk Synspunkt vanskelig kan tænke sig det bedre ordnet, end her er foreslaaet, nemlig saaledes, at Sigtningen, som nu foregaar ved selve Optagelsen af Folketingsvalgerne paa Grundlisten, er lagt i Kommunalbestyrelsernes Haand. Den yderligere Ændring deri, som den højtærede Minister rørte ved, skal jeg ikke komme videre ind paa; kan det lette Forslagenes Gennemførelse, skal jeg for mit Vedkommende, saa vidt jeg hidtil har kunnet tænke der-